

Privatbanerne. Det er meget store Summer, der her er Tale om. Staten og Postvæsenet har aldrig været at formaa til at betale nær den Udgift, som Postbesørgelsen medførte; men særlig galt er det blevet i de senere Aar. Efter Gennemførelsen af 8 Timers Arbejdsdagen og de andre mere ordnede Arbejdsforhold, vi er kommet til, er Postbesørgelsen for Privatbanerne blevet en meget stor Byrde, som foraarsager Udgifter af Millioner Kroner for disse, hvis man tager dem tilsammen over hele Landet.

Jeg skal saaledes nævne, at det fra en af de større fynske Privatbaner er blevet oplyst for mig, at Staten betaler Banen ca. 45 000 Kr. aarlig for Postbesørgelsen; men hvis den skulde betale, hvad den kostede, skulde Postvæsenet til denne Privatbane udrede mellem 100 000 og 150 000 Kr., antagelig 130 000 Kr. Den ærede Forsvarsminister, der indtager en fremskudt Stilling indenfor Privatbanernes Repræsentation, vil vide, at det er rigtigt, hvad jeg her siger. Det har ikke været muligt at faa Staten til at betale et passende Vederlag, og dette har haft til Følge, at Privatbanerne er kommet i langt større Betyrk, end de ellers vilde være kommet i. Der blev i Fjor bevilget et Beløb paa 400 000 Kr. til betrængte Privatbaner, og der blev talt en Del derom, men hvis Staten blot vilde betale Privatbanerne den Udgift, de virkelig har paa Postbesørgelsen, vilde Privatbanerne faa mange Gange de 400 000 Kr. stillet til Raadighed og vilde have kunnet undgaa saadanne Smaalaan.

Men samtidig med, at jeg altsaa maa finde, at det er rigtigt og retfærdigt at kræve, at Staten, der tager Indtægten af Postvæsenet, ogsaa betaler den Udgift, som Privatbanerne har til Besørgelsen, skal jeg indrømme, at som Forholdene er, maa man tilbageholde mange andre Krav, der ellers med Rette kunde stilles til Statskassen. I denne Forbindelse vil jeg blot sige til den ærede Trafikminister, at Aarhus—Kalundborg-Ruten er en dejlig Rute, som det vilde være ønskeligt kunde blive udvidet til Hverdagsrute, i Stedet for at den nu kun befares hver anden Dag, hvad der foraarsager megen Forvirring og foranlediger, at mange Mennesker tager fejl og kommer i en ubehagelig Situation. Jeg tør kun lige henlede den højtærede Trafikministers Opmærksomhed paa, om det ikke var muligt, at denne Rute, til hvilken der sikkert kunde blive Trafik nok hver Dag, kunde komme til at danne en Undtagelse fra de Ruter, som det har været nødvendigt at indskrænke.

Der har ved denne Lejlighed været og er overhovedet i vor Tid saa stærk Tale om, lad mig sige Bolschevisme i Forbindelse med Arbejdstiden og Arbejdsforholdene. Der har, ikke mindst fra det Partis Side, der danner Regeringen, været anket stærkt over Indskrænkningen af Arbejdstiden og de Følger, den har haft. Nu vil jeg gerne sige i Tilslutning til den ærede foregaaende Taler — ganske vist vil jeg ikke bruge hans Ord —, at hvis man vil tale om Bolschevisme i Forbindelse med Arbejdsforhold, bør man ikke saa meget fæste sin Opmærksomhed ved de egentlige Lønarbejdere, men gaa andre Steder hen; og man kan passende gaa netop til de lærde Skolers Lærere, cand. mag.'erne, som den ærede foregaaende Taler talte om. Her er der i Virkeligheden Tale om en Slags Bolschevisme, om Krav, der gaar ud over de Grænser, Arbejderne opstiller for deres Arbejdsydelser. Det har den ærede Taler Hr. N. Johan Laursen allerede omtalt, og jeg maa give ham Ret deri. Men Regeringen og Undervisningsministeren kan ikke fritages for Ansvar i denne Forbindelse, thi medens den højtærede Trafikminister saavel som andre Ministre under Valgkampen har talt stærkt imod den 8 Timers Arbejdsdag og krævet den ændret, har man mig bekendt ikke set, at der fra Regeringens Side er fremkommet nogen som helst Indvending mod Kravet om 4 Timers Arbejdsdag for disse cand. mag.'er, den saakaldte lærde Skoles Lærere, Adjunkter og Lektorer.

Tværtimod har jeg erfaret for en højere Skoles Vedkommende, at netop den højtærede Undervisningsminister og Regeringen er meget omhyggelige for, at disse Lærere faar Højbetaling for det Arbejde, de maa udføre udover de 4 Timer. Man har ikke mærket noget til, at der er forsøgt at vise disse Folk til Rette og sige, at 4 Timer dog var for lidt. At de kunde arbejde længere, viser netop den Omstændighed, at de i deres Embede faar tildelt et betydeligt Antal yderligere Timers Arbejde, som selve Undervisningsministeren er med til at fastsætte Betalingen for. Her er der aldeles ikke Tale om Overanstrengelse, men om et ureglementsret Forhold, som man ikke kommer saa let over, som det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen forsøgte. Man maa bede Regeringen og særlig den højtærede Undervisningsminister tage sig af Sagen, hvis der skal bringes Orden i dette Forhold. Om det var nødvendigt, at Ministeriet godkendte en Arbejdstid paa 4 Timer for den Løn, disse Mennesker faar, tvivler i hvert Fald jeg